

Arbejde, som de ikke kunne overtage. Ja, saaledes kan man opstille mange Theorier og de kunne lyde overmaade smukt som Theorier, men det praktiske Liv spotter disse Theorier, fordi det har ganske andre Veie og Betingelser, end Theorien har. Jeg tror, at den ene Understøttelse i og for sig er som Understøttelse betraget i sit Væsen lige saa god og lige saa slet som den anden, men det forekommer mig, at naar man vil foretage en Foranstaltning, som skal være beregnet paa at kunne imødefomme alle Arter af Arbeidsløshed og Næringsløshed, da kan man ikke gjøre Andet end yde direkte Pengehjælp, thi med Penge kan man komme Alle til Hjælp, men med Arbejde kan man det ikke. Fremdeles er der ved Forslag under Nr. 12, som jeg før sagde, ikke etableret noget nyt Princip, det er kun en ny Rilde for de Fattiges Kasse at øse Penge af. Thi vel er det saa, at Loven om de Fattiges Kasse i det Væsentlige gaar ud paa, at de Bidrag, der indskyde i denne Kasse, skulle og burde være frivillige, men Erfaringen har vist, at saa godt som allevegne — hvor det ikke viser sig, er det rent indtagelsesvis — ere disse frivillige Bidrag indskydte saa sparksomt, at man derved ikke kan komme enkelte trængende Individuer til Hjælp og langt mindre derved etablere et saakaldet frit Fattigvæsen, og man har derfor for lang Tid siden med Amtsraadenes, og jeg formoder Ministeriets, Billigelse truffet den Foranstaltning, at de Fattiges Kasses væsentligste Indtægtskilde er Kommunkassens. Kommunkassen udbetaler en vis Kapital aarlig til de Fattiges Kasse, og derved administreres disse Penge til de saakaldte Qusarne. Naar man nu efter Forslaget under Nr. 12 gaar til at lade Statskassen give et Bidrag til de Fattiges Kasse rundt omkring i Landet, saa er det Noget, som kan komme, og som ogsaa vil komme, alle Kommuner til Gode, og som kan række ud over en lang Tid, og hvorved der ikke er etableret noget nyt Princip. Det er det Offentlige, som indskyder Penge i den — om man vil — halvt private Kasse, for at de Mænd, som staa i Spidsen for den og kjende de lokale og personlige Forhold nøie, og som kunne administrere Pengene paa en Maade, som de ellers ikke vilde kunne blive administrerede paa, kunne faae Midler i Hænde. Det er det Hele, som sker herved. Jeg vil derfor kunne stemme for Forslaget under Nr. 12, medens jeg i alt Fald, som Sagen nu staaar, paa ingen Maade vil kunne stemme for Forslaget under Nr. 2.

Scharling: Efter de Udtalelser, der igaar fremkom fra den høitærede Conseilpræsident angaaende Vindringsforslaget under Nr. 12, og som formentlig gik ud paa, at Regjeringen ikke kunde modtage denne Bevilling, er der ikke saa megen Interesse ved Drøftelsen af selve Spørgsmaalets Realitet, og jeg skal derfor kun ganske kort ud-

tale mig om det foreliggende Spørgsmaal, idet jeg dog ikke kan tilbageholde den Udtalelse, at selv om Regjeringens Holdning var en anden lige over for dette Spørgsmaal, vilde jeg for mit Vedkommende ikke kunne stemme derfor, men maatte se mig nødsaget til at tilraade Thinget at stemme derimod. Saaledes som jeg forstaar dette Forslag, kan jeg nemlig ikke se rettere, end at Betingelsen for, at Kommunerne kunne benytte det Beløb, der derefter bliver filllet til deres Disposition, er den, at de paagjældende Arbeidere skulle være arbejdsløse, thi Meningen kan vel neppe være den, at man skulle kunne benytte dette Beløb til at supplere det Beløb, der bevilges under Nr. 1 og altsaa betale nominelt to Gange til de Arbeidere, som man lader udføre Arbejde. Men det forekommer mig dog, at det vil blive en meget mislig Situation, at man saaledes bevilger 2 Mill. Kr. til Disposition for Kommunerne, af hvilke den ene skal anvendes af Kommunerne til at lønne de Arbeidere med, som de lade arbejde for sig, og den anden skal anvendes til at gives ud til de Arbeidere, som man ikke lader arbejde for sig; og da det vel tør forudsættes, og i alt Fald er blevet forudsat under den foregaaende Diskussion her i Salen, at under de nærværende Forhold Betalingen for det Arbejde, der udføres, den Dagløn, der gives, neppe vil blive større end der er nødvendigt til de Paagjældendes Underhold, skjønner jeg ikke, at det, der gives de Andre, der ikke gjøre noget Arbejde, kan blive væsentlig forskjelligt deraf, og jeg kan ikke se rettere, end at der heri indholdes en temmelig stærk Fristelse for Arbejderne til at foretrække ikke at faae Arbejde og dog faae Dagløn fremfor at faae Arbejde og den samme Løn. Men jeg indser overhoved ikke, hvorledes det kan forsvares lige over for Skatteyderne at anvende et i sig selv ikke saa ganske ubetydeligt Beløb paa en efter min Mening hensigtsløs Maade, uden at der er en absolut Nødvendighed derfor i de foreliggende Omstændigheder. En saadan Nødvendighed kunde formenes at være tilstede, dersom det er notorisk, at der hersker Arbeidsløshed af et saa stort Omfang og en saadan Beskaffenhed, at det maa betragtes som en given Sag, at der ikke kan være Tale om at skaffe Arbejde for de Paagjældende, en Arbeidsløshed, som f. Ex. den, der herskede i England under Bomuldsstriften i Tredserne. Selv under de Forhold, som da fandt Sted, var det et meget omtvistet Spørgsmaal, om det var rigtigt, at Staten traadte hjælpende til, og Erfaringen fra, hvad der skete der, kunde snarest maaffe tale derimod. Jeg skal imidlertid ingenlunde stille mig paa et saa fast Principstandpunkt, jeg skal indrømme, at under saadanne Forhold kunde der i alt Fald være Udskilligt, der talte for en saadan Tiltræden fra Statens Side, men jeg maa bestemt fastholde, at den foreliggende Situation ikke i hjernekste Maade kan sammenslilles